

Дейвид Григ

Песен преди залеза

Бяха му необходими три седмици, за да намери бойния чук. Той ловеше плъхове сред бетонните парчета и ръждясалия метал на античния супермаркет. Слънцето вече започваше да се спуска над нащърбения градски хоризонт, над околните постройки надвисваха гигантски гробищни сенки и през натрошените обломки на склада пълзеше тъмен ръб.

Той внимателно подбираше пътя си – от едно бетонно парче към друго, заобикаляше изкривения метал и се оглеждаше за всяко убежище, подходящо за гнездо, в което биха се развъдили плъхове. Тършуваше тук и там, употребявайки дебел прът, за да ги обръща, с надеждата да намери и някоя консерва с храна, останала неоткрита след години грабеж.

Накрая, със смачкани и окървавени от пръта глави, на кръста му увиснаха три дълги плъха. Те бяха все още достатъчно дебели и мудни, за да ги изненада с удар по главата, което се дължеше на късмета, очите и умението му – дори не му се наложи да използва прашката.

Подсмърквайки сред студения вятър, си даде почивка. Тази вечер сигурно щеше да падне слана и кокалите му трепереха от студ. Остаряваше.

Беше на шейсет и пет и сивата му преди коса, сега се издигаше като бял ореол около лицето му, добило цвета на обработена кожа. По чудо бе оцелял толкова дълго, тъй като ранните му години не го бяха подготвили за днешния свят. Но откакто градът бе умрял, някакси се беше научил да се сражава, да убива и да бяга, заедно с всичко останало, необходимо през изминалите години.

Сега дните не изглеждаха толкова отвратителни и безнадеждни както някога, вече рядко се страхуваше, че може да умре от глад. В лоши, както и в не чак толкова лоши дни, той беше ял и човешко месо.

Казваше се Парнъл и продължаваше да живее.

Слънцето бързо залязваше и той се обърна, с намерение да се върне преди тъмнината да го настигне, а и с ъгъла на очите си бе хванал някакъв загасващ отблясък на метал. Взря се внимателно и повдигна бойния чук над парчетата натрошен бетон. Разклати го, за да опита тежестта му и неговото движение. За момент му се прииска да го стовари, но нямаше нужда. Имаше достатъчно време и знаеше, че това е инструментът, който го бе обнадеждавал през последните три седмици. Непохватно го завърза за колана си и побърза да се прибере в къщи, бягайки от сенките на града.

Когато стигна до дома си, беше съвсем тъмно. Домът му

представяваше устояла на времето каменна къща, оградена от непроходимата джунгла на буренясала градина. След като влезе вътре, той внимателно запали един подир друг димящите свещници във всекидневната, събуждайки злокачествена светлина, която се разпростря по ъглите.

Заклучи външната врата и постави решетката, после спокойно седна пред дървеното пиано в гостната. Известно време наблюдаваше как пръстите му се движат по пожълтелите напукани клавиши и с изкачването на начупените тонове почувства привична скръб. Може някога това пиано да е било добър инструмент за обучение, но времето не го бе пощадило. Дори когато не се страхуваше да привлече вниманието на обитателите на тъм нината отвън, усилието му да свири приличаше повече на агония, отколкото на удоволствие.

Някога музиката бе смисълът на неговия живот. Сега най-голямата му грижа беше да успокоява куркането на червата си. Погледът му се отмести, падна върху чука, намерен преди две седмици сред бетона и той си спомни за съживената надежда.

Но нито беше време за градене на блянове, нито за надежди. Преди да заспи, трябваше да одере и почисти плъховете, които бе хванал. През същата сутрин беше търгувал с Падналата жена.

Тя и приятелите ѝ обитаваха стотици различни трамваи, разхвърляни в старо депо. Защо бяха избрали да живеят в такава среда беше въпрос, който никой, заел се да търгува с нея, не бе в състояние да реши. Беше се установила там и там търгуваше. Търговското и гише се намираще в самотен трамвай, вляво от релсите извън депото. Боята му се бе обелила, но все още пазеше следите от патетичния маниер на реклама от изгубената епоха. Докато по външната му част се предлагаша далечни прекарвания на почивки и най-добри дезодоранти, вътре Падналата жена търгуваше с най-люксоznите боклуци на отмерелия свят. Там, подредени в боен ред или на дървени пейки, или окачени на тавана, имаше консервени кутии от бяло тенекe с импровизирани дръжки, домашно направени свещници, кошници със съмнителни зеленчуци, кой знае къде израсли, редици от умрели плъхове, котки, зайци и някое и друго куче, пластмасови лъжици, бутилки, дрехи от кожи на плъхове и различни други неща, спасени от дебрите на често плячкосваните магазини.

Падналата жена беше стара и черна, с гнусен и отвратителен вид, и след като видя как Парнъл се приближава в мразовитата утрин, се изкикоти. През кризата тя бе оцеляла по много по-ловък начин от редица мъже, бивайки по-безпътна и по-жестока, отколкото те се бяха старали да я направят преди години. Потриването на ръцете ѝ бе съпроводено от сух

звук, а отпраденият към Парнъл поздрав бе придружен от посьрнал похотлив поглед.

– Два плъха, Паднала жено. Убити вчера и пресни – започна без колебание той.

– За тях ще ти дам нещо добро, мистър Пианист – подигра му се тя. Тогава това ще се случи за пръв път. Какво е?

– Истински двайсет и четири каратов диамантен пръстен. Гледай! – повдигна тя скъпоценния камък към слънцето.

Парнъл не се потруди да се усмихне на лелята.

– Дай ми храна и престани да си правиш майтап с мене – заяви.

Тя отново се подигра, като му предложи зелка и два моркова, но той кимна в съгласие и ѝ връчи двата одрани трупа, после сложи зеленчуците в торбата си и се обърна да си върви. Но тя забеляза бойния чук, който носеше и го спря с вик:

– Хей, Пианисте, какъв е този чук? За него ти давам кожено палто от истински заек!

Парнъл се обърна и разбра, че този път не му се присмива.

– След като си свърша работата с него, може и да стане. Тогава ще видим.

Изглежда отговорът му я задоволи, но тя отново извика:

– Хей, Пианисте! Чул ли си новината за стария Едмъндс? Онези вандали дошли да го убият и след това подпалили онова място с книги, където той живееше.

Шокиран, Парнъл остана с отворени уста.

– Библиотеката? Те са я изгорили?

– Точно така.

– Господи!

Докато Падналата жена му се хилеше, почти цяла минута стоя мълчалив и объркан. След това, неспособен да заговори поради обхваналия го гняв, той плесна с ръце в горчивото си безсилие и си тръгна.

Бойният чук беше неудобен за носене. Беше окачен за колана му на металната си глава и докато ходеше, дървената му дръжка го удряше по краката. Ако го носеше на рамо, след няколко минути мускулите му започваха да протестират и го принуждаваха да си почива. Бе стар и го знаеше. Наклонената пързалка към смъртта ставаше все по-стръмна и си мислеше, че краят му не е много далече.

Бавно, с цената на измерителни преходи, той измина разстоянието до сърцето на трупа, който някога представляваше този град, пулсът на който беше спрял много отдавна. Той вървеше покрай стари ръждясали

каросерии на коли и пълни с прах трамвайни мотриси, преминаващи по улици с разнебитени здания, стоящи в редици като нащърбени рифове. Много отдавна гърдите на града бяха изпуснали своята последна въздишка; високите му комини бяха паднали и тухлите им се бяха разпръснали по пътя пред него.

Накрал успя да стигне до центъра и отново обърна лице към строгите колони и затворените врати на Градския Съвет – полуобгорял и пълен с натрошени обломки в криволичещото си преддверие. Дори да имаше възможност да откряне залостените врати, първо трябваше да почисти бетонните парчетии, за да може да ги отвори. А вътре имаше толкова много!

Но от другата страна на сградата, опрян до стената и забил носа си в дърво, което сега представляваше обезлистена пустош, стоеше скелетът на голям камион.

Парнъл внимателно се изкачи върху него, после почти комфортно се настани върху клон от дървото, съвсем наблизо до решетката на един прозорец. Преди три седмици той бе почистил нечистотиите по стъклото му и беше успял да зърне прашните коридори във вътрешността. Някъде в дъното, на избеляла жълта табела, все още се разчитаха думите: „Концертна зала“. Поглеждайки още веднъж неясните ѝ букви, Парнъл се изпълни със спомени за концертите, които бе давал. Поставени върху клавишите, ръцете му следваха собствената си памет; музиката спираловидно се развиваше и невидимото посещение в тъмната зала предизвикваше нови и нови аплодисменти...

Докато стоварваше бойния чук върху решетките на прозореца, спомените му изчезнаха като дим. Циментът се раздробяваше, прахта се сипеше наоколо. Изглежда имаше късмет – задачата се оказа по-лесна, отколкото си мислеше, въпреки че след първия удар изглеждаше ужасна. Той отново замахна с чука, пръчката на решетката помръдна и се наклони. Намери сила за нов удар, прътът се изкриви, после се счупи и изчезна в коридора под него.

Триумфът го завладя всред облаци от слабост, додето силите задъхано напускаха треперещите му ръце. Дълго стоя върху клона – започнал хазартна игра и същевременно дръзнал да рискува.

Накрая успя да праметне краката си през перваза, а после да се изтърси на пода на коридора. Чу се хрущане на стъкла. Той бръкна в чантата си и извади малка свещ, придружена от няколко извънредно ценни кибритени клечки. Употребената кибритена кутия му бе струвала десет плъха, които Падналата жена бе благоволила да вземе преди две

седмици. След това запали свещта и жълтата ѝ светлина заплува в прашния коридор.

Парнъл вървеше и стъпките му се отпечатваха в девствения прах. Придружени от сурова усмивка, спомените му се Върнаха. Сети се за едно телевизионно предаване, посветено на първите изследователи на Луната – и техните стъпки също се отпечатваха в древния лунен прах.

Той стигна до заключена и укрепена двукрила врата. Отново трябваше да се напъне, да раздроби ключалката с чука си и да пристъпи в отвореното пространство. След като очите му привикнаха към жълтата светлина на свещта, забеляза дълги, разположени една над друга редици от плюшени столове. Някъде изтрополя плъх, отгоре се чу тихо цвърчене и шумолене, което вероятно бе предизвикано от котило прилепи, разположено на тавана.

Пред него леко наклонената пътека между редовете се проточваше надолу. Вдигайки прах, Парнъл бавно тръгна напред. В гъстия мрак на залата свещта му беше като искрица, която осветяваше тесен кръг и едва се процеждаше през пушилката, причинена от неговото движение.

На сцената металните повърхности на разпръснатите в неясни тъгли свещници хвърляха блещукащи отражения. Около него, от години покрити с прах, се намираха попютри с ноти за оркестър. Имаше и полуотворени калъфи за инструменти, всред тях се забелязваше все още просветващото тяло на френска валдохорна, изоставена в бързината от някой отдавна изчезнал изпълнител. Под избеляла калъфка, над която се извишаваше потъмнял свещник, стоеше роял.

Сърцето на Парнъл заби бързо – много по-бързо от собствените му движения, с които изтриваше праха от калъфката на рояла. Нетърпеливите му ръце запалиха свещника и той го повдигна високо, за да освети сцената. Сега можа да забележи още инструменти, останали След употребата им от други изпълнители – съвсем наблизко бяха разположени цигулки и обой, но времето беше направило безсмислено тяхното притежание.

Премествайки светлината на пода, той внимателно свали калъфката. Жълтата светлина танцуваше по полираните повърхности на първото на рояла и блестеше по месинговите му части. С нарастващо маниерничене съсухрените му ръце дълго милваха инструмента. Накрая, независимо от умората, която го беше овладяла, се разположи на столчето пред него и с облекчение забеляза, че ключът на капака все още стои на мястото си. Ако го нямаше, щеше да го отвори със сила, но това би сломило сърцето му.

Той превъртя ключа, повдигна калъфката и меко прокара пръсти над черните и бели клавиши. Седна на столчето, захвърли парцаливото си палто и със съзнателно обмислен жест се обърна с лице към залеза.

„Тази вечер тя е препълнена, мистър Парнъл, и всички лондончани искат да ви чуят. Радиостанциите са заплатили големи пари, за да предадат концерта ви. Публиката е тиха и послушна, не виждате ли как всички са затаили дъх? Не се чува покашляне, няма кихане, нито мърморене – те чакат затихнали да чуят първите ноти, излезли изпод вашите пръсти. А музиката трепери в ръцете ви, също очакваща да започне!“

Дисонансните акорди разстроиха празната зала – ексцентричните им тоналности прелетяха над раздразнената тълпа и над изгнилите, обезлюдени кресла. Парнъл изпусна мъчителна въздишка. Беше необходимо струна по струна инструментът да бъде старателно акордиран, новата му цел трябваше да бъде постигната. Но в крайна сметка той можеше да протегне ръка и да докосне клавишите, без да престане да осъзнава трудностите, които предстояха. Тогава почувства глад и погледна към свещите, а те бързо се стопяваха. Вероятно в залата можеха да се намерят камертони, но в никакъв случай инструменти, които биха му позволили да настрои струните на рояла. И докато прекарваше времето си в нея, не бе в състояние да ловува или да търси храна, а трябваше да се прехранва по някакъв начин. Налагаше се да се върне при Падналата жена и да види какво би му предложила за бойния чук. Но знаеше, че едва ли щеше да вземе коженото палто.

След като излезе отново навън, той отвори чантата си и извади храната, която беше взел. Седна върху камиона и докато дъвчеше парчетата печен плъх и сурово зеле, размишляваше за възможността да убие част от люпилото прилепи в залата. Несъмнено те представляваха любопитно ястие, а кожените им криле щяха да свършат добра работа... Ала всички тези планове не бяха практични и той ги отхвърли.

Някъде в далечината, отвъд разнебитените сгради, към небето мързеливо се точеше тънка струйка черен дим. Доста объркан, Парнъл се зачуди какво ли гореше; Струйката беше прекалено тънка и стегната, за да е резултат от горски пожар. А може и някоя сграда внезапно да се бе запалила след всичките тези години, но по-приемливо изглеждаше огънят да е резултат от човешка намеса. Неспособен да стигне до по-задоволително заключение, той се обърна и изхвърли въпросите от главата си.

След като зави остатъците от храната, небрежно намести пръчките от решетката на прозореца – неговият вход трябваше да остане

незабележим за всеки минаващ скитник. После вдигна бойния чук и се отдалечи от мечтата на сърцето си.

В късния следобед Падналата жена бе станала твърде кисела – като тлъста черна жаба, която недоволно се препича на последните слънчеви лъчи. Тя седеше върху стъпенката на трамвая и го посрещна без признаци на въодушевление. Взел стара ловджийска пушка, съсухреният ѝ съпруг се беше разположил върху покрива на трамвая. Беше се втренчил застрашително в хоризонта и не удостоиваше с вниманието си нито Парнъл, нито собствената си жена.

Пианистът седна и пазарлъкът му с нея трая около час. Тя продължаваше да му предлага коженото палто, но той настояваше за френски ключ, свещи, кибрит и храна, а това бяха скъпи стоки. Накрая се предаде и прие нейното последно предложение, което уреждаше замяната на бойния чук срещу всичко поискано, с изключение на храната.

Падналата жена окачи придобивката си на видно място в трамвая и му връчи нещата, които желаше. После се извърна и го изгледа накриво.

– Знаеш ли, че си луд, дрънкачо на пиано? – Прегърнал уморено свещите си и стигнал вече до входа на трамвая, той бе принуден да се съгласи с нея.

– Предполагам, че си права.

– Разбира се, че съм права, шантави свирачо – отвърна тя с подчертано кимване.

– Наистина съм шантав, след като идвам да търгувам с тебе – рече той, но жената само го изгледа. – Тази сутрин на юг имаше много дим – спомни си Парнъл. – Знаеш ли какво беше това?

Падналата жена се ухили и му намигна.

– Разбира се, че зная. Сутринта не ти ли казах за вандалите? Плъпнали са из целия град и миналата седмица изгориха стария Едмъндс заедно с книгите му, а сега онова място с картините. Тези вандали сигурно също са луди.

И тя се засуети около трамвая, подреждайки и преподреждайки своите стоки. Сърцето на пианиста се сви.

– Художествената галерия?

– Дааа, така чух. Джак Лимпин ходил на юг заранта, той ми каза. Тези вандали не харесват книги и картини, няма начин.

В Парнъл избухна неудържим гняв, който бързо се превърна в разочарование, поради липсата на обект, върху който да го излее. По време на кризата повечето ценности бяха разрушени. Сега дори и тези, които

бяха успели да оцелеят, бяха заплашени от същата участ – безсмислено унищожение.

– Защо го правят? – възмути се той, стискайки някакъв стол, за да спре да трепери. – Какъв е смисълът на извършеното от тях?

– Кой го е грижа? – каза жената. – Тия книги не стават за ядене, а тия картини не се топят. Вандалите наистина са луди да ги изгарят, ама на кой му пука?

– Добре – рече Парнъл, – много добре.

Отговорите, които бе почувствал вътре в себе си, не означаваха нищо за Падналата жена. Бе в състояние единствено да обуздае мъката си и да се опита да я скрие. Той стисна челюсти, вдигна покупките, премести ги на гърба си и излезе от трамвая. Падналата жена го наблюдаваше как крачи с изписани на лицето му умора и възмущение. Над нея, все още стиснал пушката, съпругът ѝ продължаваше да се взира в потъмняващия хоризонт.

На следващата сутрин Парнъл отново се зае с лов на плъхове из разнебитените и запустели къщи, които все още се извисяваха в правилни редове и достигаха до западната част на града. След няколко часа напразно търсене късметът му проработи и той откри зайци, ровещи меката земя на някакъв буренясал двор. Успя да изненада два от тях, преди другите да се разбягат. Остатък от сутринта прекара в чистене и печене на животните и в осоляване на кожата им.

В следобедните часове пак се озова в тъмната зала и се зае със задачата, която щеше да му отнеме много време – да предаде правилно звучене на всяка струна на рояла. Ако беше професионален акордьор, щеше да бъде в състояние да работи по-бързо, но той бе принуден да премине през мъчително пълзене, изпробвайки различни методи, за да получи желания резултат, като прослушваше всяка струна и свързваше звученето ѝ с това на останалите, които вече бяха настроени. Ръждивият ключ не беше най-подходящия инструмент, но все пак му служеше да ги затяга.

Той мереше бремето с изгорените свещи и с падането на мрака си тръгваше.

Дните му минаваха, погълнати от тези занимания, но той вече се доверяваше на слуха си и бе придобил сръчност. Винаги му се налагаше да спира работа за няколко часа, за да бъде в състояние после да я продължи. Когато излизаше от залата, за да се храни или за да отпочинат очите му, някъде на хоризонта забелязваше дим.

Най-сетне дойде денят, в който приключи. Беше изпробвал рояла

със свирене на гами и прости упражнения и се бе уверил в съвършеното му акордиране. Тогава разбра, че се страхува да седне на столчето и да изсвири истинско музикално произведение. Ръцете му все още помнеха неговите любими пиеси, но сърцето му таеше кух страх от евентуалната проява на непохватност или изопачаване на музиката. Наистина, благодарение на старото пиано-чудовище в къщата му, през всичките тези години бе успял да запази пръстите си силни и гъвкави но не беше уверен дали е запазил и уменията си. Беше изминало много време.

Парнъл излезе от залата обезверен и разтреперан и седна на ръждясалия камион. Беше ранен следобед, за пръв път от няколко дни насам в небето не се забелязваха пушеци. Той изяде последните заешки остатъци и осъзна, че отново ще трябва да ходи на лов. Изсмя се на себе си, после отпи вода от бутилката, която носеше, запали свещта и последван от облаци прах, забърза обратно към вътрешността на залата.

Беше разчистил сцената, премествайки музикалните стойки в края ѝ, а роялът бе останал сам и величествен. Още веднъж избърса полираната му повърхност, излъска медния надпис, после повдигна капака, запали свещника и седна пред клавиатурата.

Прилепите изшумоляха с бурно ръкопляскане. Парнъл леко се поклони на прояденото от молци кадифе на празните столове и започна да свири соната от Бетовен, опус 109. Тя бликна и се изля от струните на ремонтирания роял, ръцете му се спускаха и издигаха, припомняйки му това, в което мозъкът не бе съвсем сигурен. И слушайки звуците, той разбра, че не е изгубил уменията си, а по някакъв начин го беше съхранил в себе си – през всичките изпълнени със страдания години, макар и задрямало, то бе останало в него. Някъде в мрака Парнъл изплиташе мрежа от музика, светлина и хармония, тя го обгръщаше със собствените му звуци и той продължаваше да свири. И, докато свиреше, се разплака.

Пиесата свърши и Парнъл подхвана друга. Бетовен, Шопен и Моцарт бяха възкръснали. Музиката се промъкваше през часовете като поток от наслада, мъка и печал.

Той беше сляп и безчувствен, оглушал към всичко останало, освен към нея, отделен от външния свят в замъка от звуци, който изграждаше около себе си.

Най-сетне Парнъл възпря ръцете си, които вече трепеха и го боляха, и вдигна погледа си над рояла.

Пред него стоеше вандал. Лицето му беше ухилено, а в ръцете му се люлееше бойният чук, който бе продаден на Падналата жена. Главата

му беше опръскана с кръв.

Размахвайки непрекъснато чука, вандалът го наблюдаваше с презрение. Бе облечен с грубо обработени кожи, изпъстрени с катарамии от ръждив метал. По големите му космати гърди висяха верижници и верижки, кръстове и свастики, символи и орнаменти, които при всяко движение подрънкваха, удряйки се едни в други. Беше мръсен, с мазна сплъстена коса, а върху челото му бе прогорен V-образен белег. Вонеше.

Парнъл не бе в състояние да проговори. Страхът го беше вкаменил, а сърцето му подскачаше като риба на сухо.

Вандалът нададе хриплив кикот, като се забавляваше от шока, изписан върху лицето му.

– Хей, стари човече, ти наистина свириш хубаво! Сега ще ми покажеш ли колко добре пееш?

– Не мога – едва прошумоля в гърлото му гласът на пианиста.

Вандалът поклати глава с гримаса на съжаление.

– Много лошо, мистър музикант. Но аз ти заявявам, че като приключо с тебе, наистина ще запееш добре. Много хубаво и високо. Въпреки че му беше приляло, Парнъл почувства как старият му гняв се разраства в него, дори пред лицето на страха.

– Защо? – попита с треперещ глас. – Защо искате да ме убияте? Какво лошо съм ви сторил?

Очите на вандала съсредоточено се свиха в свиреп израз.

– Всичко, което правите... е да унищожавате красивите неща – книги, картини... – продължи Парнъл с възбуда, която беше изместила колебанието му. – Тези неща съдържат онова, което ни е останало в наследство от културата, цивилизацията и величието на човека, нима не забелязвате? Вие сте само варвари, които убиват и палат...

Варваринът изгуби веселостта си, замахна с нож и Парнъл млъкна.

– Слушай, хубавецо. Ти си добър с музиката си и говориш добре, но говориш само лайнарщини. Знаеш ли какво ни донесе красивата ти култура? Доведо ни до мръсотия и побоища, накара ни да се самоизяждаме помежду си. Ти, готино, старо и хубаво човече, вече си бил достатъчно възрастен, когато започнаха убийствата и гладът. А по това време аз и моите хора бяхме деца. Знаеш ли какво ни беше? Трябваше да бягаме и да се крием, за да не станем храна за възрастните. За да оживеем, ядохме мръсотии и боклуци, човече. За нас това беше красивото ти наследство, така че не ме баламосвай с величието на човека, защото той никога не е бил такъв.

Вандалът се извисяваше над Парнъл, тежко издишвайки зловонния си дъх в лицето на стария човек. Той се обърна и се огледа свиреп, а Парнъл продължаваше да мълчи.

– А ти си седиш тук в тъмното, свириш красива музика и единственото, което желаш, е всичко да се върне така, както е било! За тебе е добре, но на мене и моите хора ни трябва сигурност, че миналото няма да се върне по този начин. Сега кажи ми, човече, какво добро е създала тази музика и тази култура? А?

Мислите на Парнъл се движеха хаотично. Накрая той простичко каза:

– Доставяме удоволствие на хората, това е всичко. Вандалът възвърна усмивката си.

– Добре, господин музиканте, да те убия ще ми достави голямо удоволствие. Но първо, човече, наистина ще ми стане кеф да разбия на парчета това красиво музикално чудо срещу тебе, за да можеш и ти да се позабавляваш. Как ти се струва?

Вандалът се извърна, претегли тежестта на бойния си чук и високо го издигна над величествения роял.

Вътре в Парнъл нещо прещрака. Скочи и сграбчи ръцете на вандала. Той изненадан изпусна чука си, а Парнъл заби нокти в лицето му. Вандалът се опита първо да освободи косата си и да се вкопчи в стареца, но ръцете а Парнъл се впиха в гърлото му. Тези ръце бяха единствената част от изнемошялото му тяло, която не беше слаба и не трепереше – благодарение на десетилетните упражнения върху клавиатурата те бяха придобили желязна твърдост и сега се впиваха в гръкляна на вандала. Младежът се задушаваше и напразно се опитваше да се отдели от тях, но изкривените пръсти бяха стегнати в мъртва хватка и се затягаха с истерична сила. В един привидно безкраен миг двамата се намираха в някаква странна прегръдка. След това вандалът се строполи на сцената, с Парнъл върху себе си, а животът му постепенно се изцеждаше. Вандалът беше мъртъв.

Парнъл издаде задъхан вик и повърна, надвесен над рѣба на сцената. После като лишено от разум животно, известно време остана на колене.

От време на време се обръщаше и с особено чувство поглеждаше тялото на вандала. Извън залата леко се дочуваха крясъците на част от новите варвари, които палеха и грабеха. Вътре в залата се долавяше само тишината на смъртта и лекото шумолене на прилепите. Той запълзя към пианото, където легеше бойният чук. Изправи се, като го

използваше за опора на треперещите си крака, след това здраво го хвана в ръцете си. После с мъчително движение го стовари върху клавишите на пианото.

От удара цялото му тяло се разтреса. Струните силно издрънчаха и се разлетяха, придружени от дървени трески. Свещникът се завъртя, падна на пода и угасна. Цялата зала потъна в тъмнина. Изглежда, че тишината щеше да се проточи задълго.

КРАЙ

© 1976 Дейвид Григ
© 1995 Христо Пошаков, превод от английски

David Grigg
A Song Before Sunset, 1976

Сканиране, разпознаване и редакция: Венцислав, 2007
Публикация: Сборник „Светове“, издателство „Офир“, 1995 г.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2859>]